

Toruń, 19.03.2024 r.

Dr hab. Agata Sudolska, Prof. UMK
Katedra Gospodarowania Zasobami Pracy
Wydział Nauk Ekonomicznych i Zarządzania
Uniwersytet Mikołaja Kopernika

Recenzja rozprawy doktorskiej

Pani mgr Izabeli Osek pt. „Zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pod wpływem zjawiska konwergencji mediów” napisanej pod kierunkiem naukowym dr hab. Ewy Wierzbickiej-Mazur, prof. US w Instytucie Zarządzania Uniwersytetu Szczecińskiego

1. Uwagi wstępne

Przedstawiona do recenzji rozprawa składa się ze wstępu, sześciu rozdziałów, zakończenia, spisu literatury obejmującego 786 pozycji, spisów tabel i rysunków oraz załączników prezentujących wykorzystane w pracy narzędzia badawcze. Całość rozprawy doktorskiej, obejmująca część merytoryczną oraz uzupełniającą mieści się na 398 stronach.

Zgodnie z wymaganiami ustawowymi stawianymi rozprawom doktorskim, powinny one stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub oryginalne dokonanie artystyczne oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej. Mając na uwadze powyższy zapis ustawowy, przy ocenie rozprawy Pani mgr Izabeli Osek uwzględniono następujące kryteria: znaczenie poruszanej w rozprawie problematyki, zgodność tytułu pracy z jej zawartością, poprawność w sformułowaniu celów oraz hipotez badawczych, metodykę przeprowadzonych badań, poprawność struktury rozprawy, jej wartość merytoryczną oraz spełnienie wymogów formalnych stawianych pracom doktorskim.

2. Ocena doboru problematyki badawczej, tematu rozprawy, celu i hipotez badawczych

Pole rozważań Pani mgr Izabeli Osek wyznaczają zagadnienia dotyczące kapitału ludzkiego, jego ewolucji oraz zarządzania nim z perspektywy organizacji, jak również problemy zogniskowane wokół konwergencji mediów. Przedłożona do recenzji rozprawa bez wątpienia jest pracą z zakresu nauk o zarządzaniu i jakości. Wskazuje na to przedmiot badań, silne osadzenie w teorii kapitału ludzkiego oraz problematyce zarządzania tym kapitałem, jak również wykorzystane metody badawcze. Tym niemniej, podkreślić należy interdyscyplinarny charakter rozprawy i jej związki z naukami o komunikacji społecznej i mediach. Owa interdyscyplinarność czyni ocenianą dysertację niezwykle interesującą i nowatorską.

Problematyka podjęta przez Panią mgr Izabelę Osek związana jest z dążeniem do lepszego poznania przemian dokonujących się w obszarze zarządzania kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pod wpływem konwergencji mediów. Przemiany te dokonują się bowiem w wielu obszarach, dotyczących m.in. nowych kompetencji pracowników i menedżerów, charakteru i trybu pracy, struktury zatrudnienia w organizacjach medialnych, paradygmatów myślenia o pracy w sektorze mediów, narzędzi zarządzania kapitałem ludzkim itp. Wymienione wyżej zjawiska charakteryzuje ogromna dynamika, co implikuje szereg wyzwań związanych z zarządzaniem organizacjami medialnymi. W świetle powyższego, problematyka podjęta w rozprawie wydaje się bardzo aktualna i interesująca.

Przytaczając argumenty na rzecz podjętego w dysertacji problemu, Pani mgr Izabela Osek umiejętnie nakreśliła lukę badawczą, wskazując, iż w literaturze przedmiotu brak jest badań, które integrują problematykę zarządzania kapitałem ludzkim oraz konwergencji mediów. Podjęty w dysertacji problem badawczy wpisuje się w tę lukę. Prezentowane w rozprawie wyniki badań dostarczają nowej wiedzy w zakresie zarządzania zasobami ludzkimi w nowoczesnych organizacjach medialnych. Zatem poruszany przez Doktorantkę obszar ma istotne znaczenie, zarówno z perspektywy teorii, jak również z punktu widzenia praktyki zarządzania tego typu organizacjami.

Reasumując, mogę stwierdzić, iż recenzowana rozprawa dotyczy ważnego, interesującego i aktualnego problemu naukowo-badawczego. Poruszana w rozprawie problematyka dobrze wpisuje się w istniejącą zarówno w teorii, jak i w praktyce zarządzania, lukę badawczą. W świetle powyższego stwierdzam, że poruszana w dysertacji problematyka oraz dokonany przez Autorkę wybór problemu badawczego jest trafny i spełnia wymogi stawiane w tym zakresie rozprawom doktorskim.

Celem głównym dysertacji jest „identyfikacja, zbadanie i ocena przemian, jakie zachodzą w zarządzaniu kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pod wpływem konwergencji mediów.” Dążąc do realizacji celu głównego, Pani mgr Izabela Osek skonstruowała system piętnastu celów szczegółowych, które przypisała do czterech kategorii: cele poznawcze, cele metodyczne, cele empiryczne oraz cel użytkowy. Poszukując odpowiedzi na postawiony problem badaczy, Doktorantka sformułowała siedem szczegółowych problemów badawczych oraz dwanaście hipotez.

Dokonując oceny celu oraz zbioru sformułowanych hipotez, należy stwierdzić, że cel główny rozprawy dobrze koresponduje z tytułem oraz sformułowanymi problemami oraz hipotezami badawczymi. Ponadto, cel cechuje istotność poznawcza, a w ramach przyjętego postępowania badawczego możliwe jest odniesienie się do jego treści.

Odnosząc się do sformułowanych przez Autorkę hipotez badawczych, należy stwierdzić, iż zasadniczo zostały one sformułowane poprawnie oraz, że są w logiczny sposób ze sobą powiązane. Charakteryzuje je istotność poznawcza, a ponadto możliwe jest odniesienie się do ich treści w ramach przeprowadzonego w dysertacji postępowania badawczego.

Wszystkie sformułowane w dysertacji hipotezy zostały przez Autora empirycznie zweryfikowane (ocena sposobów weryfikacji hipotez zostanie przedstawiona w dalszej części recenzji), co pozwoliło na realizację założonego celu pracy.

3. Ocena zakresu pracy, źródeł informacji i metod badawczych

Zarysowany problem badawczy, zdefiniowany cel oraz postawione hipotezy badawcze sprawiają, że głównym przedmiotem rozważań w rozprawie stały się zagadnienia dotyczące zmian w zarządzaniu kapitałem ludzkim organizacji medialnych, zachodzące na skutek konwergencji mediów. Podmiot badań stanowili zarządzający w organizacjach medialnych, natomiast zakres czasowy w warstwie empirycznej obejmował okres od czerwca 2022 r. do marca 2023 r.

W dysertacji wyraźnie wyodrębniono dwie części – teoretyczną i empiryczną. Dążąc do realizacji celów dysertacji i weryfikacji hipotez badawczych Doktorantka wykorzystwała liczne źródła danych, zarówno o charakterze pierwotnym, jak i wtórnym. Przyjęta w pracy metodyka badań odzwierciedla temat rozprawy, problem badawczy oraz przyjęte cele i hipotezy.

Teoretyczna część rozprawy została przygotowana w oparciu o przegląd adekwatnej literatury przedmiotu. Przywołana w rozprawie bibliografia obejmuje 398 właściwie dobranych krajowych oraz zagranicznych pozycji literaturowych oraz źródeł internetowych i aktów prawnych odnoszących się do omawianej w dysertacji problematyki. Wykorzystana w dysertacji literatura odzwierciedla aktualny stan wiedzy w przedmiocie pracy i odpowiada standardom światowym zarówno w zakresie selekcji, wykorzystania, jak i przejrzystości wywodu. Bardzo bogate studia literaturowe pozwoliły Doktorantce stworzyć teoretyczne tło problemu badawczego, który w dalszej kolejności poddany został analizie empirycznej.

Proces badawczy przeprowadzony przez Doktorantkę obejmował analizę typu desk research, badania empiryczne ilościowe oraz jakościowe, analizę statystyczną i opracowanie wyników badań. Fazy procesu badawczego zostały przejrzysto zaprezentowane w podrozdziale 5.6. i tabeli 29 (str. 243). Na podkreślenie zasługuje triangulacja metodologiczna wykorzystana w dysertacji. Dążąc do realizacji celów rozprawy i weryfikacji postawionych hipotez badawczych Doktorantka przeprowadziła badanie ilościowe oraz jakościowe, uwzględniając różne grupy respondentów.

Narzędzia badawcze zaprojektowane przez Autorkę rozprawy zostały przetestowane w badaniach pilotażowych, a dopiero w dalszej kolejności wykorzystane w badaniach docelowych. Doboru próby do poszczególnych badań dokonano w sposób celowy, co zostało umiejętnie uargumentowane przez Autorkę dysertacji. Do weryfikacji sformułowanych hipotez badawczych Pani mgr Izabela Osek wykorzystwała adekwatne metody analizy danych.

Reasumując, uważam, iż zakres pracy oraz przyjęte przez Autorkę źródła informacji i metody badawcze zostały właściwie dobrane i poprawnie wykorzystane. Na potrzeby dysertacji Autorka przeprowadziła pogłębione postępowanie badawcze, wykazując się przy wnikliwością przy interpretacji uzyskanych wyników.

4. Ocena struktury pracy i ocena merytoryczna rozprawy

Przeprowadzone dociekania badawcze oparte zostały na przemyśleniach Autorki pogłębionych studiami literaturowymi, jak również obszernymi badaniami empirycznymi. Struktura rozprawy jest harmonijna i logiczna. Dysertacja składa się ze wstępu, sześciu rozdziałów, zakończenia, spisu literatury, spisów tabel

i rysunków oraz załączników prezentujących narzędzia badawcze wykorzystane w pracy. Całość rozprawy doktorskiej obejmuje 398 stron. Zaproponowana struktura i objętość pracy odpowiada standardom przyjętym dla rozpraw doktorskich w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

We wstępie Pani mgr Izabela Osek przedstawiła uzasadnienie wyboru analizowanej problematyki. Zaprezentowała także cel główny, cele szczegółowe, pytania badawcze oraz sformułowane hipotezy badawcze. Kończąc Wstęp, Doktorantka dokonała krótkiej charakterystyki treści poszczególnych rozdziałów dysertacji.

Teoretyczna część pracy składa się z czterech rozdziałów, napisanych w oparciu o odpowiednio dobraną, bardzo bogatą, literaturę, zarówno krajową, jak i obcojęzyczną.

W rozdziale pierwszym Doktorantka skoncentrowała swoją uwagę na zagadnieniach dotyczących kapitału ludzkiego. Rozdział pierwszy dysertacji stanowi zatem pewien wstęp do problematyki poruszanej w dysertacji. W rozdziale tym Autorka zaprezentowała zagadnienia związane z teorią kapitału ludzkiego oraz zarządzaniem tym kapitałem w organizacji, postrzeganym z perspektywy funkcji zarządzania zasobami ludzkimi. Wprowadzając czytelnika w omawianą problematykę, Autorka zaprezentowała rozmaite stanowiska definicyjne dotyczące kapitału ludzkiego oraz scharakteryzowała ewolucję teorii kapitału ludzkiego. Kontynuując wywód, przedstawiła zagadnienie zarządzania kapitałem ludzkim, ponownie wskazując na różnorodność sposobów definiowania tego pojęcia (tabela 2, str. 26). Rozdział pierwszy wieńczy obszerny podrozdział, w którym Doktorantka szczegółowo scharakteryzowała elementy zarządzania kapitałem ludzkim (planowanie zatrudnienia, dobór, szkolenie i rozwój, motywowanie, kontrolowanie i ocenianie). Należy zaznaczyć, iż wobec mnogości i stanowisk definicyjnych dotyczących omawianych w pracy zagadnień, atut rozprawy stanowi jednoznaczne i precyzyjne wskazywanie przez Autorkę definicji, jakie przyjęła dla potrzeb dysertacji.

Lektura treści rozdziału pierwszego służy do refleksji, iż dysertacja w tej części ma charakter raczej deskryptywny niż analityczny, jednak należy podkreślić jej szczegółowy i wieloaspektowy charakter. Odnosząc się do rozważań prowadzonych w podrozdziale 1.4.3., dotyczących sposobów rozwijania potencjału pracowników organizacji, pragnę wyrazić pewien niedosyt. Wydaje się, iż w odniesieniu do tego zagadnienia warto byłoby (choćby w charakterze wzmianki) odnieść się do niezwykle dziś aktualnej i zyskującej coraz większą popularność w kontekście rozwoju kapitału ludzkiego, koncepcji zarządzania talentami. Współcześnie problem zarządzania talentami stanowi ważny wątek w dyskursie między badaczami, a także praktykami z organizacji reprezentujących różne sektory. W przypadku organizacji, które są obiektem zainteresowania Doktorantki, wydaje się to szczególnie ważne. Autorka dysertacji wspomina o tym zresztą w rozdziale drugim, omawiając specyfikę zarządzania kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych (str. 83).

Drugi rozdział dysertacji dedykowany został zagadnieniom związanym z zarządzaniem kapitałem ludzkim z uwzględnieniem specyfiki organizacji medialnych. Punktem wyjścia w tym rozdziale Doktorantka uczyniła rozważania dotyczące rozróżnienia pomiędzy zawodem dziennikarza a media worker. Kolejno, dokonała kompleksowej charakterystyki problemów związanych z pełnieniem funkcji menedżerskich w organizacjach medialnych. Bardzo interesującą część rozdziału drugiego stanowi podrozdział dedykowany specyfice zarządzania kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych. W tej części Autorka kompleksowo zaprezentowała dynamikę zmian w badanym sektorze, wskazując jednocześnie na znaczenie nowych technologii, jak również konieczność nabywania przez pracowników i menedżerów nowych, nieznanych

dotąd kompetencji. Na pochwałę zasługuje przedstawiony w ostatniej części rozdziału drugiego przegląd dorobku naukowego w zakresie badań nad kapitałem ludzkim i zarządzania nim w mediach (tabele 10 i 11). Prezentacja dotychczasowych badań związanych z problemem badawczym postawionym w dysertacji, wskazuje na oczytanie Autorki i dogłębną znajomość analizowanej problematyki w skali międzynarodowej.

Rozdział trzeci ocenianej dysertacji Pani mgr Izabela Osek poświęciła problematyce konwergencji mediów, przyjmując zarówno optykę teorii, jak również podmiotów działających w sektorze mediów. Rozdział rozpoczynają dywagacje Autorki dotyczące pojęcia konwergencji mediów. W tej części pracy Pani mgr Izabela Osek zaprezentowała przegląd różnych stanowisk w zakresie definiowania omawianego pojęcia (tabela 13). Analiza tak obszernego dorobku ponownie dowodzi świadomości Doktorantki co do złożoności omawianych zagadnień, ich dogłębnej znajomości i postrzegania ich w sposób holistyczny. Należy podkreślić, iż, biorąc pod uwagę złożoność omawianego pojęcia i wielorakość definicji, na zakończenie owych rozważań Pani mgr Izabela Osek wskazała, jaką interpretację przyjmuje dla potrzeb dysertacji. W dalszej kolejności rozdział trzeci traktuje o uwarunkowaniach powstania oraz rozwoju zjawiska konwergencji mediów. Z punktu widzenia problemu badawczego oraz hipotez sformułowanych przez Doktorantkę, za bardzo ważną należy uznać część rozdziału trzeciego poświęconą typologii oraz fazom konwergencji mediów. W toku dalszego wywodu Pani mgr Izabela Osek zawarła rozważania dotyczące zjawiska konwergencji mediów w kontekście mediów tradycyjnych oraz tzw. nowych mediów, jak również dokonała charakterystyki konwergentnej organizacji medialnej. Także kolejna część rozdziału, traktująca o wpływie konwergencji mediów na problemy związane z zarządzaniem kapitałem ludzkim w organizacji medialnej, stanowią ważną fundament dla empirycznej warstwy rozprawy. Rozdział finalizuje przegląd badań nad konwergencją mediów w skali międzynarodowej (tabela 17 i 18).

Rozdział czwarty traktuje o specyfice polskiego systemu medialnego oraz organizacji medialnych. W rozdziale Doktorantka przedstawiła pojęcie systemu medialnego, scharakteryzowała media publiczne, prywatne oraz grupy medialne funkcjonujące w Polsce. Rozważania zawarte w tej części pracy zwieńczyła prezentując specyfikę organizacji medialnych i wskazując definicję, jaką przyjęła dla celów dysertacji.

Reasumując, rozważania zawarte w rozdziałach teoretycznych są bardzo obszerne, oparte na bogatej literaturze przedmiotu. Pewien niedosyt, jaki odczuwam w odniesieniu do tej części dysertacji wiąże się z faktem, iż Pani mgr Izabela Osek, posiadająca niewątpliwie bardzo dobre rozeznanie w analizowanej problematyce, zbyt rzadko dokonuje krytycznej analizy poglądów przedstawicieli nauki, które zostały zaprezentowane w rozprawie, jak również zbyt rzadko prezentuje własne poglądy dotyczące poruszanych problemów. Jednak pomimo wskazanych uwag, teoretyczną część rozprawy oceniam wysoko. Każdy z rozdziałów kończy się krótkim podsumowaniem, co oceniam bardzo pozytywnie. Służy to bowiem uporządkowaniu toku myślenia oraz płynnemu przejściu do kolejnej części pracy. Ponadto walorem recenzowanej rozprawy jest sformułowanie przez jej Autorkę definicji poszczególnych pojęć związanych z podjętą w rozprawie problematyką.

Za bardzo wartościową, z punktu widzenia postawionych celów, problemów i hipotez badawczych, należy uznać część rozdziału piąty i szósty, tworzące empiryczną część dysertacji.

W rozdziale piątym Pani mgr Izabela Osek umiejętnie wskazała lukę badawczą, jaką wypełnia przygotowana rozprawa, bogato argumentując aktualność problematyki podjętej w rozprawie. W dalszej kolejności dokonała prezentacji metodyki badań przeprowadzonych dla celów dysertacji. Kolejno zaprezentowała cele, problemy badawcze oraz sformułowane hipotezy badawcze.

W toku dalszego wywodu prowadzonego w rozdziale piątym Doktorantka przedstawiła bardzo obszerny podrozdział (5.5) dotyczący metod, technik oraz narzędzi badawczych, jakie można wykorzystywać w procesie badań w naukach społecznych, zwieńczony prezentacją zastosowanych w procedurze badawczej metod i technik zbierania danych.

W ramach przeprowadzonej procedury badawczej Doktorantka zrealizowała badanie ilościowe – badanie ankietowe oraz jakościowe – pogłębiony wywiad indywidualny. Do realizacji badania ilościowego wykorzystowała autorski kwestionariusz ankiety. Jego zawartość została szczegółowo omówiona w rozdziale metodycznym, a wzór kwestionariusza znajduje się w załączniku 1. Po przygotowaniu kwestionariusza ankiety, przed przystąpieniem do badań zasadniczych, Pani mgr Izabela Osek przeprowadziła badanie pilotażowe (8 respondentów). Do realizacji badań jakościowych zastosowała scenariusz wywiadu, który także zaprezentowano w dysertacji - w załączniku 2.

Z racji pełnionej funkcji recenzenta, pragnę wyrazić uwagę, iż Doktorantka nie wyjaśniła, dlaczego w postępowaniu badawczym nie wykorzystala istniejących już, zwalidowanych skal. Domyślam się, iż takowe skale nie są dostępne (nie istnieją) i to było powodem tworzenia przez Autorkę narzędzia pomiarowego (kwestionariusza ankiety) samodzielnie. W takiej sytuacji, należałoby przeprowadzić walidację zaproponowanej skali, choćby fasadową. Z kolei odnosząc się do przedstawionych w rozdziale metodycznym informacji dotyczących procedury badania jakościowego (wywiadu), odczuwam niedosyt w zakresie informacji o sposobie rejestrowania (zapisu) wypowiedzi oraz analizowania treści wywiadów – kwestie kodowania treści, wydobywania poszczególnych kodów (znaczeń) i ich powtórzeń w tekście itd.

W rozdziale czwartym Doktorantka przedstawiła także sposób doboru próby (celowy), argumentując go w sposób przekonujący. Kwestionariusz ankiety został skierowany do przedstawicieli organizacji medialnych. W rozprawie nieco enigmatycznie napisano, iż kwestionariusz został skierowany do 90% spośród 550 zidentyfikowanych podmiotów. Nie bardzo rozumiem, dlaczego Doktorantka nie podała w tym miejscu konkretnej liczby. Zwrotność wyniosła ok. 10%, co oznacza, że Pani mgr Izabela Osek ostatecznie uzyskała odpowiedzi od przedstawicieli 42 organizacji medialnych. Natomiast w badaniu jakościowym, wywiady przeprowadzono z 11 osobami zarządzającymi organizacjami medialnymi.

Szkoda, iż w części dedykowanej metodyce badań, Autorka nie scharakteryzowała metod analizy danych, jakie wykorzystala w procesie weryfikacji sformułowanych hipotez badawczych. W mojej opinii, wskazanie owych metod w tym miejscu ułatwiłoby odbiór treści zawartych w kolejnym rozdziale dysertacji.

W rozdziale szóstym Doktorantka zaprezentowała wyniki przeprowadzonego postępowania badawczego, prowadzące do osiągnięcia zakładanego celu rozprawy oraz weryfikacji postawionych hipotez badawczych. Wyniki swoich badań Pani mgr Izabela Osek przedstawiła w układzie odpowiadającym sformułowanym hipotezom badawczym, co wpływa na uporządkowanie i przejrzystość prowadzonego wywodu. Interesującym zabiegiem, pozytywnie wpływającym na odbiór treści dotyczących poczynionych przez Doktorantkę ustaleń badawczych, jest połączenie wyników badania ilościowego i jakościowego. Pani mgr Izabela Osek umiejętnie zaprezentowała wątki, jakie były przedmiotem wywiadów, z wynikami badań ilościowych. Biorąc pod uwagę małą liczebność próby w badaniu ilościowym (42 respondentów), należałoby zastanowić się czy zasadne jest stosowanie wskaźników struktury. Przy tak małej próbie, podawanie rozkładu procentowego odpowiedzi, skutkuje zwiększeniem błędu pomiaru. Wydaje się, iż bardziej korzystne byłoby pokazanie danych ilościowych (wartości liczbowych zamiast procentowych).

Obszerny rozdział szósty wieńczy część podsumowująca dokonania badawcze Autorki (podrozdział 6.6). W tym podrozdziale Pani mgr Izabela Osek przejrzyście ustosunkowała się do postawionych hipotez badawczych. Ciekawym ustaleniem jest falsyfikacja dużej liczby hipotez szczegółowych. Zwieńczeniem rozdziału szóstego są rekomendacje dla zarządzających współczesnymi organizacjami, pozostającymi pod wpływem zjawiska konwergencji mediów. Ta część dysertacji stanowi o jej istotnych walorach użytkowych.

Zważywszy na bardzo bogactwo źródeł literaturowych wskazanych w części teoretycznej, jak również dokonany przez Doktorantkę przegląd badań w analizowanym obszarze, w rozdziale dedykowanym wynikom badań zabrakło mi swego rodzaju dyskusji wyników. Można się domyślać, że Autorka nie chciała zwiększać, i tak już bardzo dużej, objętości rozprawy. Taka dyskusja wzbogaciłaby jednak treści zawarte w części empirycznej. Ponadto z racji pełnionej funkcji recenzenta, pragnę zauważyć, iż w opisie wyników w rozdziale szóstym Doktorantka w niektórych miejscach używa sformułowania 'wpływ' odnosząc się do zależności ocenionej na podstawie korelacji rang Spearmana (np. str. 276, 279 czy 309). Jednak zastosowanie wskaźnika korelacji (Pearsona czy Spearmana) nie uprawnia do wnioskowania o wpływie, analiza korelacji służy do identyfikacji tego, czy zachodzi zależność pomiędzy dwiema zmiennymi, mówi o sile tego związku. Pragnę jednak podkreślić, iż w większości przypadków Autorka dysertacji pisze o 'zależności', interpretując wyniki analizy korelacji.

Reasumując, część empiryczną recenzowanej dysertacji oceniam pozytywnie. Analiza wyników badań zaprezentowanych w rozdziale szóstym jest prawidłowa i wykorzystuje właściwe metody analizy danych, a formułowane na ich podstawie wnioski są trafne. Zaprezentowane w rozdziałach empirycznych wyniki pozwalają także stwierdzić, że cel dysertacji został zrealizowany. Ponadto, pozwalają one na weryfikację sformułowanych przez Doktorantkę hipotez badawczych. Innymi słowy, ustalenia empiryczne rozprawy posiadają istotną wartość poznawczą oraz praktyczną, a także przyczyniają się do wypełnienia luki badawczej, którą Doktorantka zidentyfikowała.

Część merytoryczną dysertacji wieńczy zakończenie. Pani mgr Izabela Osek dokonała w nim podsumowania przeprowadzonych rozważań, ponownie ustosunkowując się do realizacji celów pracy i postawionych hipotez badawczych. Wydaje się, iż zakończenie dysertacji zyskałoby, gdyby Autorka wskazała w nim zasadnicze ograniczenia przeprowadzonych badań - w mojej ocenie ważną kwestią jest tutaj odniesienie się do małej liczebności próby, jak również braku walidacji narzędzia, jakim jest wykorzystany przez Doktorantkę kwestionariusz ankiety (narzędzie badawcze nie zostało poddane walidacji, a sposób jego opracowania ma wpływ na uzyskane wyniki, selektywnie ujmując czynniki o które pytano respondentów).

5. Ocena wymogów formalnych

Strona formalna recenzowanej rozprawy zasługuje na pozytywną ocenę. Autorka dysertacji posługuje się poprawnym i komunikatywnym językiem. Omawiane przez nią pojęcia i zjawiska zostały zaprezentowane w sposób umiejętny i przystępny. Rozważania przedstawione w pracy cechuje poprawność wnioskowania oraz interpretacji wyników. Praca jest przejrzysta i zasługuje na pochwałę pod względem edycji.

6. Konkluzja

Przeprowadzona ocena pozwala stwierdzić, iż rozprawę doktorską autorstwa Pani mgr Izabeli Osek pt. „Zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pod wpływem zjawiska konwergencji mediów” napisaną pod kierunkiem naukowym dr hab. Ewy Wierzbickiej-Mazur, prof. US, należy uznać za oryginalne rozwiązanie problemu z obszaru nauk o zarządzaniu i jakości, wskazujące na umiejętności samodzielnego prowadzenia przez nią pracy naukowej. Otrzymane rezultaty poznawcze potwierdzają, iż Autorka rozprawy posiada ogólną wiedzę teoretyczną oraz kompetencje badawcze wymagane na stopień doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości. Wartość pracy wynika z podjęcia ważnego i słabo rozpoznanego problemu naukowego, aktualności oraz dużego znaczenia, zarówno teoretycznego, jak i praktycznego, podjętego tematu oraz przeprowadzenia i omówienia wyników postępowania badawczego o znacznym potencjale poznawczym. Rozprawa wskazuje na duże zaangażowanie Pani mgr Izabeli Osek w rozwiązanie postawionego problemu badawczego.

W szczególności moja pozytywna ocena pracy Pani mgr Izabeli Osek wynika z:

- umiejętności sformułowania odpowiedniego problemu badawczego,
- oparcia prezentowanej w dysertacji dyskusji na bogatej, dobrze wyselekcjonowanej literaturze i danych ze źródeł pierwotnych, umożliwiających realizację celów dysertacji oraz weryfikację hipotez,
- zastosowanej metodyki badań, potwierdzającej kompetencje Doktorant w zakresie formułowania problemów badawczych, doboru i projektowania narzędzi badawczych oraz analizy i interpretacji uzyskanych wyników,
- wkładu rozprawy doktorskiej w teorię i praktykę dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości poprzez wskazanie teoretycznych i praktycznych implikacji prowadzonych badań,
- oceny struktury pracy oraz języka, wskazujących zdolność Autorki do komponowania prac naukowych.

Komentarze zamieszczone w recenzji nie umniejszają wartości pracy, a jednocześnie, w większości przypadków, mają charakter dyskusyjny.

Biorąc pod uwagę wszystkie przyjęte kryteria oceny, stwierdzam, że recenzowana przeze mnie rozprawa doktorska Pani mgr Izabeli Osek pt. „Zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pod wpływem zjawiska konwergencji mediów” napisana pod kierunkiem naukowym dr hab. Ewy Wierzbickiej-Mazur, prof. US, spełnia warunki określone w art. 187 ustawy Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce z dnia 20 lipca 2018r. (Dz.U. 2018, Nr 65, poz. 1668). W związku z powyższym wnioskuję o przyjęcie pracy Pani mgr Izabeli Osek i dopuszczenie jej do publicznej obrony.

